

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ένω στις αίδουσεσ τής κ. Ντ' Έρμαν ουζητουσαν και σχολίαζαν τὸ ἐπεισόδιου τοῦ ζεύγου Μωρσεκάν, ὁ κ. Μωρσεκάν κ' ἡ γυναίκα του γύριζαν στὸ μέγαρό του; σιωπηλοί, χωρὶς ν' ἀνταλλάσσουν λέξι.

Ἡ Ἰωάννα βέβαιη πλέον ὅτι ὁ ἄνδρας τῆσ τῆσ εἶπε φέμματα πὸς τὸ παιδί τουσ ἦταν ἄρρωστο γιὰ νὰ τὴν ἀπομακρῆνη ἀπ' τὴ συγκέντρωσι τῆσ κ. Ντ' Έρμαν, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀφήσῃ κοντά στὸν Ἰάκωβο, περὶ μὲν τώρα ὑπομονετικὰ τὰ παρόπονά του, τὴν γκρίνια του, τὴν ἐκρηξὴ τῆσ ζήλειασ του.

Μὰ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὡσ πού νὰ φτάσουν σπιτί, ὁ βαρῶνος δὲν ἔβγαλε λιξί. Μόνον τὸν ἔκρασαν στὸ μέγαρό τουσ, ὅταν ἀνέβηκαν ἐπάνω κ' ἡ Ἰωάννα τὸν ἀράσθηκε ν' ἀποσυρῆ στὸ δωμάτιό της, γύρισε και τῆσ εἶπε :

— Συγγνώμη, κυρία, σταθῆτε, ἔχω νὰ σὰς μιλῆσω.

Ἡ Ἰωάννα γύρισε και τὸν κῆταξε σὰ μάτια ἀνήσυχη.

— Τὶ συμβαίνει; ῥώτησε με φωνὴ συγκινημένη.

— Δὲν καταλαβαίνετε τί συμβαίνει;

— Ὅχι βέβαια.

— Τότε θὰ σὰς τὸ πῶ ἀμέσως. Αὐτὸ τὸ πρῶτὸ θὰ σκοτώσω τὸν φίλο σου!... Ναι, θὰ τὸν σκοτώσω!... Μ' ἀκούσ;... Θὰ τὸν σκοτώσω!...

Τὸ πρόσωπο τῆσ Ἰωάννας ἐχλώμισε. Αἰσθάνθηκε τὰ γόνάτα τῆσ νὰ τρέμουν. Μολαταῦτα συγκρατήθηκε.

— Ἡ κωμῳδία αὐτῆ, κυρία, ἐξακολούθησε ὁ Μωρσεκάν τρέμοντας ἀπ' τὴν ὄργη του, πρέπει νὰ τελειώσῃ. Ἐπὶ μῆνεσ τώρα μ' ἐξετελλίσεις, με γελιοποιεῖς, με περιφρονεῖς... Ὁ Ἰάκωβος ντὲ λέγων εἶνε φίλος σου!...

— Φέμματα!... Εἶνε φέμματα!... φώναξε ἡ Ἰωάννα, ἔξω φρενῶν.

— Εἶνε ἀλήθεια!

— Εἶσαι ἕνας δυστυχισμένος τρελλός... Μ' ἀκούσ;... Εἶσαι τρελλός!... Δὲν ἔχω φίλο... Δὲν εἶχα ποτέ... Εἶμαι ἀγνή, σοῦ ἔμεινα πιστὴ χωρὶς ἴσω; νὰ τὸ ἀξίσεις... Ὁ κ. ντὲ λέγων δὲν εἶνε φίλος μου, ὅπως σὺ νομίζεις, ὅπως ὑποψιάζεσαι. Τὸν ὑποπτεύεσαι ἀδικῶς...

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε.

— Τὶ θέσ νὰ πῆσ λοιπόν; Τὶ σκέπτεσαι νὰ κάμῃς; Μήπως σκέπτεσαι νὰ τὸν καλέσῃ σὲ μονομαχία;

— Αὐτὸ ἔγινε κ' ὅλασ ἀπάντησε ὁ βαρῶνος εὐχαριστήμενος γιὰ τὴν λύση και τὴν ἄγνια πού προκαλοῦσαν τὰ λόγια του στὴν γυναίκα του.

— Πὸς;... Τὶ εἶπεσ!... Μίλα καλά...

— Εἶπα πὸς αὐτὸ μονομαχῶ με τὸν κύριο αὐτό, εἶπα πὸς αὐτὸ θὰ χτυπηθοῦμε και θὰ τὸν σκοτώσω!

Ἡ ἀποκάλυψις αὐτῆ κατετάραξε τὴν Ἰωάννα. Ἐνοιῶσε τὴν καρδιά τῆσ νὰ σφίγγεται... Κατέβαλε μεγάλεσ προσπάθειεσ γιὰ νὰ μὴν σοραστή κάτω λιπόθυμη. Καὶ με φωνὴ ποῦβγαῖνε ἀπ' τὰ βῆθη τῆσ καρδιάσ :

— Δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτό. Μ' ἀκούσ;... Δὲν θὰ τὸ κάμῃς... Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι ὁ κ. ντὲ λέγων δὲν εἶνε φίλος μου... Μὲ πιστεῖτεσ;... Μ' ἔνοιεῖσ;...

— Τώρα παιὶ εἶνε ἀγάδι. Ἡ μονομαχία θὰ γίνῃ. Δὲν φταίω ἐγὼ γ' αὐτὸ ἄλλοτου. Μοῦβαλεσ τὸ μαχαῖρι στὸ λαμπο. Μ' ἐρέθιστεσ, μ' ἔκαμεσ ἔξω φρενῶν με τὸ φέροσμο σου. Ὅλοσ ὁ κόσμος μιλαίει γιὰ τίεσ σχέσειεσ σου αὐτέσ. Ἀποψε ἀκόμη σὲ βρῆκα νὰ μιλάσ και νὰ συνεννοῖσαι μετὸ του...

Ἡ Ἰωάννα βλέποντασ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ συζύγου τῆσ, σήκωσε τὰ χέρια τῆσ ψηλά και εἶπε με φωνὴ συγκινημένη, σοβαρὴ κ' ἐπισημη :

— Ὁρκίζομαι στὸ Θεό... ὀρκίζομαι στὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μασ, πὸς ὁ Ἰάκωβος ντὲ λέγων δὲν εἶνε φίλος μου, πὸς μου φέρθηκε πάντοτε με σεβασμό, πὸς ποτέ δὲν μ' ἐνόχλησε...

— Δὲν σὲ πιστεύω, ἀκούσ, δὲν σὲ πιστεύω, ἀπάντησε με πείσμα ὁ Μωρσεκάν κ' ἔκαμε νὰ φύγῃ.

Μὰ ἡ Ἰωάννα τὸν ἀράσθη ἀπὸ τὸ χέρι και τὸν κράτησε, φράζοντασ του τὸ δρόμο.

— Μὴ φεύγῃ; ἔτοι, τοῦ φώναξε. Δὲν θέλω νὰ φύγῃσ πρὶν με πιστέψῃσ. Σοῦ εἶπα διὰ τὴν ἀλήθεια. Πιστεῖτε μὲ... Σοῦ ὀρκίσθηκα... Κῆταξέ με σὰ μάτια. Εἶμαι ἀθῶσ. Δὲν σὲ πρόδωκα. Δὲν μ' ἀγα-

πῶ, ἔγινε γυναίκα σου και με παραμέλησε και με περιφρόνησε... Ζῆσ ἔξω με γυναίκεσ τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου κ' ὄμοσ ἐγώ... ἐγὼ οὔτε σκέφθηκα ποτέ νὰ γάμο γέναια ἀτιμία. Εἶμαι τιμὰ γυναίκο, εἶμαι τιμία μητέρα... Ὁ κ. ντὲ λέγων ἔπληξε ἀπλῶσ γιὰ μένα ἕνασ καλόσ φίλοσ, ἕνασ ἔντιμοσ φίλοσ... Τὶ σὰς ἔκαμε λοιπόν και θέλετε νὰ χτυπηθῆτε μετὸ του; Δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ἡ μονομαχία αὐτῆ, ἔνοιεῖτε; Δὲν πρέπει.

— Ὁ ἄστεινεσαι βέβαια... Μήπως νόμισεσ πὸς θὰ πάω νὰ τοῦ σφίξω τὸ χέρι, ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ πού μου εἶπεσ; Αὐτὸ μὸυ εἶπεσ γιὰ νὰ μὴν κυριολεκτικὸσ γελοῖοσ. Ἀφῆσε με λοιπόν ἦσοῦν και μὴ ἀνακατεῖσαι στὶσ ὑποθέσειεσ μου. Ἡ μονομαχία θὰ γίνῃ. Καταλαβαίνετε;

Τὰ μάτια τῆσ Ἰωάννας βούρκωσαν. Προχώρησε κοντά του, γονάτισε ἐμπρὸσ του κ' ὄρχασ νὰ τὸν παρακαλῆ και ἰκλιόντασ. Τὸ θέμα ἦταν σορακτικὸ. Ἡ φωνὴ γέναια σοραζόντασ, συγκλονίζοντασ ὀλόσωμη, ἦταν ἐξαιλλῆ. Με φωνὴ πνιγμένη και ὑπόκομη ἐξακολουτοῦσε νὰ τὸν παρακαλῆ, νὰ τὸν παρακαλῆ θερμὰ, ἀεπιπομένα.

— Δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτό, φίλε μου... Πέσ μου πὸς δὲν θὰ χτυπηθῆτε... Σὲ ἰκετεύω... Κῆταξέ... Σὲ παρακαλῶ γονατιστῆ... Ἐλεοσ!... Λυτήσου με... Κάμε ὅτι σοῦ ζητῶ και δὲν θὸ τὸν ξαναδώ παιδι, δὲν θὰ τοῦ ξαναμιλήσω, ἀφοῦ δὲν θέλετε, ποτέ... ποτέ...

Μὰ ὁ Μωρσεκάν ἦταν ἀσυγκίνητοσ. Ἡ παρακλήσειεσ και ἡ ἰκεσίεσ τῆσ Ἰωάννας τὸν ἐξαγίασαν, τὸν ἐρέθιζαν περισσότερο και σὲ μιὰ στιγμή τὴν ἐσπρωξε ἀπότομα κ' ἔκαμε νὰ φύγῃ.

Ἡ διαγωγή του αὐτῆ ἰόσο πρόστυχη και τόσο ἀπάνθρωπη, ἔκαμε τὴν Ἰωάννα νὰ χόση παιδι τὴν ὀμονη τῆσ. Τὶνάχηκε ἀπάνω ἐξαγιομένη, με μάτια ποῦβγαῖνε ἀσάρατεσ και τοῦ φώναξε :

— Δυστυχισμένε!... Δυστυχισμένε, ἂν ἔξηρεσ τὶ κάνεισ... Ἐστο, δὲν ἐπιμένο παιδι... Μὰ ἔξερε το... Ἄν μονομαχήσεσ σὺρο θὰ με ἀναγκάσει νὰ σ' ἐκδικηθῶ και θὰ σ' ἐκδικηθῶ σκληρὰ, ἀπάνθρωπα... Πρόσεξε... Σὲ προειδοποιῶσα... Και τόρα φύγε!...

Ἡ Μωρσεκάν σήκωσε μ' ἀδιαφορία τοῦσ ὄμοσ του και βγήκε ἔξω...

Ὅταν ὁ Μωρσεκάν ἔβγινε ἡ Ἰωάννα σοραμάτηκε σ' ἕνα ναβῆνι, ἐξαντλημένη, τσακινομένη, ἀεπιπομένη. Τὰ εἶχε κυριολεκτικὸσ χαμένα. Νομῖτε πὸς βλέπει κάτοιο κακὸ ὄνειρο, κάποιον τρομερὸ ἐφῶλτη. Θὰ γινόταν λοιπόν ἡ παράλογη αὐτῆ μονομαχία τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ; Γιατί δὲν τῆσ τὸ εἶπε ὁ Ἰάκωβος; Γιὰ νὰ μὴν τὴν τρομῆξῃ βέβαια... Κι' ἂν τῆσ τὸν σκότωσαν; Ἄν ὁ ἄνθρωποσ αὐτόσ ποῦταν κἀτι περισσότερο ἀπὸ ἀδελφοσ, κἀτι περισσότερο ἀπὸ φίλοσ, δὲν γύριεσ ζωντανόσ ἀπὸ τὴν μονομαχία, τὴν κατηραμένη αὐτῆ μονομαχία; Ὁ,

ἦταν φορικτὸ, ἦταν τρομερὸ, ἦταν βράσταχο τὸ...

Ἐξαφνα ἀκουσε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ. Ἦταν ἡ καμοριερα.

— Κυρία, τῆσ εἶπε, εἶνε κάτω ἡ κόμησσα ντὲ λέγων. Ρωτάει ἂν μπορῆ νὰ σὰς δῆ, ἂν μπορῆ νὰ σὰς πῆ θὸν λέξειε.

— Ἡ κ. ντὲ λέγων!

— Μάλιστα, κυρία. Νὰ τῆσ πὸς εἰσαστε ἀδιάθετη;

— Ὅχι, ὄχι... Ν' ἀνέβη... Ν' ἀνέβη...

Πέρασαν λίγα δευτερολέπτα κ' ἔξαφνα μῆκεσ μέσα ἀνήσυχη, ἀναστατωμένη, καταταραγμένη ἡ γρηναὶ κόμησσα. Χωρὶς νὰ προσέξῃ τὴν θλιβερῆ κατάστασι στὴν ὁποία βρισκόταν ἡ Ἰωάννα, ἔκρεξε κοντα τῆσ και τῆσ εἶπε :

— Ὁ ἄνδρασ σὰσ πρόκειται νὰ χτυπηθῆ αὐτὸ με τὸ παιδι μου!

— Τὸ ἔξεω, ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα. Μοῦ τὸ εἶπε πρὸ ὀλίγου ὁ ἴδιοσ ὁ βαρῶνοσ.

— Σὰσ τὸ εἶπε... Θεέ μου!... Γιατί θέλουν νὰ μονομαχήσουν;... Γιατί;... Χωρὶσ λόγο. Γιατί μιὰ ἀπλῆ ἁπογνία. Ὁ βαρῶνοσ με ὑποπτεῖται. Νομῖτε πὸς ἡ σχέσειεσ μου με τὸν Ἰάκωβο δὲν εἶνε ἀγνέεσ...

— Δὲν εἶνε δυνατόν.

— Και ὄμοσ ἔτσι εἶνε.

— Εἶνε κακοῦργοσ λοιπόν ὁ σύζυγοσ σὰσ!

— Εἶνε ζηλιάρησ! Ἄλλὰ λέστε μου, κυρία, πιστεῖτε και σὲσ σὰ λόγια τοῦ κόσμου; Νομῖτε πὸς ἡ σχέσιεσ μου με τὸν Ἰάκωβο εἶνε ὑποπτη;... (Ἀκολουθεῖ)

Φέμματα!... Εἶνε φέμματα...

βῆθη τῆσ καρδιάσ

